skúmaný jej duševný stav, lekári sa vyslovili, že jej duševný stav je úplne normálny, preto oproti otázke (8. otázka právna), či obžalovaná v dobe spáchania činu bola príčetná, ohlásil som formálnu zmätočnú sťažnosť podľa § 384 č. 9 tr. p., poneváč táto otázka nemala žiadneho zákonného základu.« Podľa toho verejný obžalobca založil síce svoju zmätočnú sťažnosť na bode 1 c) § 385 tr. p., ktorý poukazuje na materiálny dôvod zmätočnosti, označil však za dôvod zmätočnosti výlučne to, že 8. právna otázka bola daná porotcom proti zákonu, ktorý formálny dôvod zmätočnosti je v podstate obsažený v bode 4 § 29 tr. p. nov. Najvyšší súd tedy považoval zmätočnú sťažnosť za založenú na bode 4 § 29 tr. p. nov. a uznal ju za odôvodnenú z týchto dôvodov:

Právnou otázkou č. 8 porotný súd chcel vyhoveť tomu návrhu obrany, aby bola porotcom daná otázka v smysle § 76 tr. zák. Poneváč obžalovaná bránila sa tým, že pre núdzu a starosť o svoju budúcnosť pri spáchaní činu jej za vinu kladeného ani nevedela, že čo pácha, poneváč ďalej duševný stav obžalovanej bol za vyšetrovania skúmaný a podľa dobrozdania znalcov obžalovaná nie je a nebola ani v čas vykonania zločinu choromyseľná, na hlavnom pojednávaní však nevyskytol sa údaj, ktorý by poukazoval na nejakú duševnú chorobu obžalovanej, preto je zrejmé, že obhájcov návrh smeroval k tomu, aby v smysle § 76 tr. zák. bola daná otázka, či obžalovaná spáchala svoj čin v bezvedomom stave alebo nie, o ktorej okolnosti odst. I. § 9 tr. p. nov. dovoľuje dať otázku porotcom. Porotný súd však nedal právnu otázku o bezvedomí obžalovanej, ale o tom, či bol jej duševný stav porušený v takej miere, že z tohoto dôvodu v dobe spáchania trestného činu nedisponovala voľnou rozhodovacou schopnosťou. Porotný súd dal tedy otázku o nepravidelnom duševnom stave obžalovanej. Poneváč však odst. II. § 9 tr. p. nov. nedovoľuje súdu dať porotcom otázku o duševnej chorobe alebo o inom nepravidelnom duševnom stave obžalovaného, preto porotný súd daním otázky č. 8 porušil rozkazovacie ustanovenie odst. II. § 9 tr. p. nov., lebo dal porotcom rozhodovať o takej otázke, o ktorej má rozhodovať súd v rozsudku bez vypočutia porotcov. Dôvodná je tedy tá sťažnosť verejného žalobcu, že obsah otázky číslo 8 nemal zákonného základu, a preto je tu dôvod zmätočnosti uvedený v bode 4 § 29 tr. p. nov. Najvyšší súd tedy vyhovel zmätočnej sťažnosti a v smysle § 34 tr. p. nov. nariadil nové pokračovanie.

Čís. 4471.

Ku přičítání přestupku podle § 17 zák. o tisku se vyžaduje zaviněné (úmyslné nebo z nedbalosti) nešetření tohoto předpisu.

Prokázaná skutečná nemožnost splniti příkaz v § tom tiskaři daný sice viny zbavuje, nejde však o takovouto nemožnost, mohl-li tiskař zaraziti tisk, vida, že objednatel výtisky ihned odebírá, by je (k rozšiřování) odnesl, nedovoluje tiskaři ani si je přečísti, nebo mohl-li povinné výtisky vytisknouti a odevzdati aspoň po jeho odchodu; tiskař nemůže se tu spokojiti slibem objednatele, že si obstará censuru sám; omyl v tomto směru je omylem právním (§§ 3, 233 tr. zák.).

(Rozh. ze dne 23. září 1932, Zm II 422/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Moravské Ostravě ze dne 26. září 1930, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou přečinem zanedbání povinné péče podle čl. III. zákona čís. 142/1868 ř. zák. v doslovu § 42 zákona na ochranu republiky a přestupkem podle § 17 zákona o tisku, mimo jiné z těchto

důvodů:

Ku přičítání přestupku podle § 17 zák. o tisku se ovšem vyžaduje, by se nešetření tohoto předpisu stalo zaviněně, to jest buď úmyslně nebo z nedbalosti. Prokázaná skutečná nemožnost splniti příkaz, v tomto § tiskaři daný, by arci viny zbavovala. Ze samé obrany obžalované, jak je potvrzována výpověďmi Františka Š-e a Františka L-a, však plyne, že se obžalovaná vlastní vinou nijak nepostarala o to, by leták byl odevzdán úřadům jmenovaným v § 17 zák. o tisku, ve lhůtě tam uvedené. Neboť obžalovaná sama ani netvrdila, že jí nebylo lze zaraziti tisk, když viděla, že si Š. výtisky hned odebírá, by je (k rozšiřování) odnesl, a že jí ani nedovoluje leták si přečísti; netvrdí ani, že jí nebylo lze vytisknouti a odevzdati povinné výtisky alespoň hned po odchodu Š-ově, ba rozsudek zjišťuje, a stížnost nenapadá toto zjištění, že obžalovaná neodevzdala za dobu asi tří neděl ani dodatečně nalezené dva výtisky, a že dokonce vůbec již nezamýšlela předložiti je policejnímu ředitelství. Třebaže by takovým dodatečným předložením nebylo již plně vyhověno předpisu § 17 zák. o tisku, mohl z toho přece soud důvodně usouditi, hledě spolu ke zkušenostem obžalované, nabytým za dlouholetého samostatného vedení tiskárny, že obžalovaná vědomě zanedbala péči zákonem jí uloženou, jež připadajíc na ni samu, nedovolovala jí, najmě za vzpomenutého již chování se Š-ova, by se spokojila tvrzeným slibem Š-ovým, že si obstará censuru sám. Případný její omyl o tom, že může býti zproštěna povinnosti § 17 zák. o tisku jednáním Š-ovým, nemůže ji jakožto omyl právní zprostiti odpovědnosti (§§ 3, 233 tr. zák.). Právem jí tedy nalézací soud přičetl k vině, že nešetřila předpisu § 17 zák. o tisku, a shledal, an leták byl trestného obsahu, že obžalovaná odpovídá z přečinu nahoře uvedeného.

Čís. 4472.

Pojal-li pachatel — trestanec — odhodlavší se utéci z trestnice, též úmysl zabíti člověka, jest pro trestně-právní hodnocení jeho činu rozhodný především úmysl zabíti člověka, neboť život lidský jest trestními zákony chráněn nejintensivněji.

Úmysl při zločinu vraždy podle § 278 tr. zák. vyžaduje pouze, aby pachatel zamýšlené zabití člověka v dostatečném klidu předem rozvážil a aby se k němu pevně rozhodl; netřeba plánovité přípravy činu a nevadí, provedl-li pachatel vraždu podle disposic teprve v poslední chvíli se mu naskytnuvších a v určitém stupni duševního neklidu.

(Rozh. z 23. září 1932, Zm III 326/32.)